

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 423/09-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. J. K., T., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 21 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. HPt 52/08 a jej prípisom zo 7. septembra 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. J. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. novembra 2009 faxom doručená sťažnosť MUDr. J. K. (ďalej len „sťažovateľ“) doplnená predložením originálu 20. novembra 2009, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 21 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. HPt 52/08 a jej prípisom zo 7. septembra 2009 (ďalej aj „napadnutý prípis generálnej prokuratúry“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 9. augusta 2007 v čase okolo 9.30 h vošiel do dvora rodinného domu, ktorý je výlučným vlastníctvom sťažovateľa, neznámy muž, a to takým spôsobom, že *„zamknutú bránu otvoril prestrčením ruky a odomknutím kľúčom, ktorý bol v uvedenej bráne z vnútornej strany“*. Po otvorení tento muž vošiel do dvora, zvonil a búchal pri vchodových dverách. Následne, keďže mu nikto neotváral, opustil dvor a uzamkol bránu. Uvedené pozorovala pani M., ktorá sa v tom čase zdržiavala v dome. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru vo Vranove nad Topľou listom sp. zn. KRP-103-9/SI-2007 z 26. septembra 2007 oznámilo sťažovateľovi, že touto osobou bol mjr. Ing. J. M., vyšetrovateľ Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Vranove nad Topľou (ďalej len „vyšetrovateľ“).

Sťažovateľ bol toho názoru, že postupom vyšetrovateľa došlo k porušeniu domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a § 194 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, preto podal 10. decembra 2007 na Vojenskej obvodnej prokuratúre v Prešove (ďalej len „vojenská obvodná prokuratúra“) trestné oznámenie, v ktorom oznámil spáchanie tohto skutku. Vojenská obvodná prokuratúra odstúpila predmetné trestné oznámenie na ďalšie konanie Sekcii kontroly a inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby, inšpekčné oddelenie v Košiciach (ďalej len „sekcia kontroly a inšpekčnej služby“), ktorá uznesením sp. zn. ČVS: SKIS-311/IS-4-SV-2007 zo 16. januára 2008 vec odmietla, pretože podľa nej nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo postupu podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola vojenskou obvodnou prokuratúrou zamietnutá. Sťažovateľ podal následne Vyššej vojenskej prokuratúre v Trenčíne (ďalej len „vyššia vojenská prokuratúra“) 8. apríla 2008 podnet na preskúmanie postupu vojenskej obvodnej prokuratúry. Vyššia vojenská prokuratúra prípisom sp. zn. Vn 74/08 z 10. júna 2008 oznámila sťažovateľovi, že jeho podnet je sčasti dôvodný, a zároveň uviedla, že sa nemožno stotožniť s názorom, že vyšetrovateľ svojim

konaním naplnil znaky skutkových podstát prečinov zneužitia právomoci verejného činiteľa a porušovania domovej slobody, avšak zároveň vyslovila názor, že nemožno súhlasiť, že v danom prípade išlo o okolnosť vylučujúcu protiprávnosť v zmysle § 28 Trestného zákona. Zo strany vyšetrovateľa došlo v zmysle uvedeného k porušeniu povinnosti podľa § 48 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej služby a železničnej polície v znení neskorších predpisov, a dopustil sa tak disciplinárneho previnenia podľa § 52 ods. 1 tohto zákona. Preto bola predmetná vec uznesením vyššej vojenskej prokuratúry sp. zn. Vn 74/08 z 13. júna 2008 odovzdaná riaditeľovi Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Vranove nad Topľou na prerokovanie v disciplinárnom konaní. Aj proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 2. júla 2008 sťažnosť, o ktorej generálna prokuratúra rozhodla tak, že napadnuté uznesenie vyššej vojenskej prokuratúry zrušila ako nezákonné [pretože jej prokurátorka rozhodla ako nepríslušná, bez zabezpečenia opatrenia generálneho prokurátora o určenie výnimky z § 46 ods. 6 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“)] a uložila jej, aby vo veci znovu konala a rozhodla. Prokurátorka vyššej vojenskej prokuratúry po zabezpečení predmetného opatrenia upovedomila sťažovateľa o vybavení jeho podnetu z 8. apríla 2008 prípisom sp. zn. Vn 74/08 z 19. septembra 2008, v ktorom uviedla, že vyšetrovateľovi už uplynula lehota na prípadné uloženie disciplinárneho opatrenia za skutok, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľa. Zároveň sa stotožnila s uznesením sekcie kontroly a inšpekčnej služby sp. zn. ČVS: SKIS-311/IS-4-SV-2007 zo 16. januára 2008, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa, a podnet sťažovateľa vyhodnotila ako nedôvodný bez potreby prijatia opatrenia na nápravu.

Dňa 8. júla 2009 podal sťažovateľ generálnej prokuratúre opakovaný podnet, ktorý generálna prokuratúra vybavila prípisom sp. zn. HPt 52/08 zo 7. septembra 2009 ako nedôvodný bez prijatia prokurátorských opatrení. Stotožnila sa v ňom s názorom vyjadreným v uznesení sekcie kontroly a inšpekčnej služby sp. zn. ČVS: SKIS-311/IS-4-SV-2007 zo 16. januára 2008, ako aj s názorom vyjadreným v prípise vyššej vojenskej prokuratúry sp. zn. Vn 74/08 z 10. júna 2008, hoci nie celkom s argumentáciou týkajúcou sa okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu podľa § 28 Trestného zákona.

Podľa názoru sťažovateľa generálna prokuratúra mu napadnutým prípisom odmietla poskytnúť ochranu jeho základným ľudským právam, čo odôvodňuje takto:

«V predmetnej veci, ako už bolo uvedené, je nesporné, že došlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu, porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona, pretože vyšetrovateľ policajného zboru neoprávnene vnikol do obydlija sťažovateľa a prekonal prekážku, ktorej účelom bolo zabrániť vniknutiu – uzamknutie bránky.

Toto konanie má zároveň znaky trestného činu porušovania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 TZ.

Prokurátor generálnej prokuratúry poukázal na to, že motívom konania vyšetrovateľa nebolo spôsobenie škody inému, ale zadováženie prospechu – len snaha o skončenie vyšetrovania.

Samotná táto pohnútka podľa prokurátora generálnej prokuratúry postačuje na to, aby konanie, ktoré má inak znaky trestného činu, nebolo trestným činom z dôvodu jeho nepatrnej závažnosti.

Týmto záverom prokurátor generálnej prokuratúry narušil rovnosť zakotvenú v článku 12 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR, pretože odoprel sťažovateľovi právo na ochranu nedotknuteľnosti jeho obydlija, pričom je nesporné, že k zásahu do týchto práv, ktoré trestné právo kvalifikuje ako trestné činy, nepochybne došlo.

Dôvodom pre odopretie tejto ochrany je postavenie osoby, ktorá do tohto práva zasiahla, spočívajúce to, že táto osoba je vyšetrovateľom policajného zboru, teda policajtom – pracovníkom štátneho aparátu.

Táto skutočnosť je o to zrejmejšia, že prokurátor generálnej prokuratúry zo všetkých predpokladov, ktoré môžu znížiť závažnosť konania, ktoré má znaky trestného činu na nepatrnú, vyzdvihol a vytrhol prokurátor generálnej prokuratúry jediné a to motív trestného činu, pričom nijakým spôsobom sa nevyrovnal s tým, ako iné predpoklady umožňujúce posudzovanie takéhoto konania ako nie prečinu, naopak, závažnosť konania vyšetrovateľa PZ zvyšujú.

Predovšetkým vyšetrovateľ policajného zboru ako už bolo uvedené, vstúpil do obydlija môjho klienta tak, že si svojvoľne a neoprávnene odomkol zamknutú bránu v oplotení dvora môjho klienta.

Dopustil sa tak konania, ktorého závažnosť je nielenže nie nepatrná, ale naopak, odstránenie prekážky zabraňujúcej vniknutiu robí z tohto konania kvalifikovanú skutkovú podstatu, za ktorú Trestný zákon umožňuje uložiť trest vyšší ako pri „obyčajnom“ porušovaní domovej slobody.

Samotný tento fakt vzbudzuje veľmi vážne pochybnosti o správnosti posúdenia konania vyšetrovateľa PZ prokurátorom generálnej prokuratúry a zároveň vyvoláva veľmi silné podozrenie o teleologickom prístupe k posúdeniu tohto konania, ktorého cieľom je umožniť vyhnúť sa trestnej zodpovednosti policajtovi za konanie, ktoré je inak ako trestný čin u iných „obyčajných“ ľudí trestne stíhané.

Okolnosti, za ktorých bol trestný čin spáchaný, rovnako nedávajú možnosť na záver o nepatrnej závažnosti konania vyšetrovateľa.

Vyšetrovateľ konajúci ako orgán činný v trestnom konaní má k dispozícii poriadkové opatrenia podľa Trestného poriadku, ktorých cieľom je zabezpečiť plynulosť trestného konania.

Spáchanie trestného činu teda nie je a nebolo jediným možným spôsobom ako dosiahnuť plynulosť vyšetrovania.

Rovnako ako zamestnanci v iných sférach nemôžu odôvodňovať spáchanie trestného činu snahou splniť pracovné úlohy, tak nemôže ani vyšetrovateľ sa rozhodnúť, že účel trestného konania dosiahne spáchaním trestného činu, ak pravda neprijmeme absurdnú koncepciu, že štátni zamestnanci sú vzhľadom na svoje postavenie v základných právach a povinnostiach zvyhodňovaní.

Takisto nesvedčí v prospech záveru forma zavinenia.

O vyšetrovateľovi policajného zboru nie je možné ani v najmenšom pochybovať o tom, že má vedomosti o tom, že vstup do obydľia iného, pričom uzamknutý dvor rodinného domu sa za takéto obydľie považuje, je trestným činom a je teda nesporné, že uvedený trestný čin spáchal v priamom úmysle.

Pri zohľadnení kritérií, ktoré Trestný zákon ustanovuje pre možnosť posúdiť konanie majúce znaky skutkovej podstaty trestného činu ako nie trestný čin, teda vyplýva, že všetky doteraz zmienené svedčia v neprospech osoby podozrivej zo spáchania trestného činu, teda vyšetrovateľa PZ.

Ak by aj bolo možné priznať vyšetrovateľovi PZ pohnútku uvádzanú prokurátorom generálnej prokuratúry, ani táto neznižuje závažnosť trestného činu, pretože je nesporné, že cieľ sledovaný spáchaním trestného činu bolo možné dosiahnuť zákonnými prostriedkami a vyšetrovateľovi PZ žiadne ustanovenie právneho predpisu SR nedáva právo rozhodnúť sa beztrestne, že namiesto použitia zákonných prostriedkov spácha trestný čin.

Pokiaľ sa vo vzťahu k trestnému činu podľa § 326 PZ argumentuje tým, že úmyslom vyšetrovateľa nebolo spôsobiť sťažovateľovi škodu, potom sťažovateľ poukazuje na to, že poškodeným podľa ustanovením § 46 ods. 1 TP je aj osoba, ktorej bola spôsobená morálna alebo iná škoda.

Trestný poriadok teda nevyžaduje pri trestnom čine zakaždým spôsobenie materiálnej škody.

Takýmto spôsobom je potrebné vykladať aj ustanovenie § 326 TZ, osobitne jeho časť „V úmysle spôsobiť niekomu inému škodu“.

Sťažovateľ v tejto súvislosti rovnako poukazuje na ustanovenie § 124 ods. 1 TZ, podľa ktorého, sa škodou na účely Trestného zákona rozumie ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku, alebo na právach poškodeného, alebo jeho iná ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom bez ohľadu na to, či ide o škodu na veciach alebo na právach.

Aj z citovaného ustanovenia Trestného zákona vyplýva, že škodou sa rozumie aj ujma na právach. V tomto prípade k ujme na právach sťažovateľa a to predovšetkým na práve na nedotknuteľnosť obydlia a ochranu súkromného života došlo, a vyšetrovateľ PZ odomknutím zamknutej brány v oplotení sťažovateľovho dvora postupoval v priamom úmysle tieto jeho práva porušovať.

Osobitne však sťažovateľ upozorňuje na to, že existuje dôvodné podozrenie, že vyšetrovateľ PZ naplnil svojím konaním skutkové podstaty dvoch trestných činov.

Ak by aj sťažovateľ teoreticky pripustil (na čo však nie sú v predmetnej veci dôvody), že neboli naplnené pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, potom niet dôvodu na to, aby bolo odmietnuté aj jeho trestné oznámenie v časti týkajúcej sa domovej slobody, keď skutková podstata uvedeného trestného činu nevyžaduje úmysel spôsobiť škodu, ale len porušenie domovej slobody s úmyslom zavinením.

Navyše sťažovateľ poukazuje na to, že tieto otázky, teda či skutok, ktorý sa stal, má znaky trestného činu a skúmania pohnútok závažnosti činu, podmienok jeho spáchania, sú otázkami, ktoré podľa ustanovenia § 119 ods. 1 je potrebné dokazovať v trestnom konaní.

Orgány činné v trestnom konaní a toto pochybenie nenapravila ani generálna prokuratúra však tieto otázky v rozpore s citovanými ustanoveniami Trestného zákona presunuli do štádia predchádzajúceho trestnému konania.»

Sťažovateľ preto navrhol, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom vyslovil, že:

„Právo sťažovateľa

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR,

- na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života a jeho práva na rešpektovanie súkromného života podľa článku 8 Dohovoru,

- na nedotknuteľnosť obydlia zakotveného v článku 21 ods. 1 Ústavy SR,

- na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života zakotvené v článku 19 ods. 2 Ústavy SR,

bolo postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pri vybavovaní podania sťažovateľa označeného ako „Opakovaný podnet“ zo dňa 8. 7. 2009, ktorého výsledok bol sťažovateľovi oznámený listom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, vojenská súčasť sp. zn. HPt 52/08 zo dňa 7. 9. 2009, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky vracia vec Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 Eur,

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil

žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou uviedol, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta porušenie základného práva, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich označených práv, ku ktorému malo dôjsť postupom generálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. HPt 52/08 a jej prípisom zo 7. septembra 2009.

Zo sťažnosti zjavne vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich označených práv v súvislosti s tým, že na základe jeho trestného oznámenia z 10. decembra 2007 nebolo začaté trestné stíhanie voči vyšetrovateľovi pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona, pričom jeho podania neboli riadne prešetrené.

Ústavný súd v súvislosti so sťažnostnými námietkami sťažovateľa považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd, prípadne ľudských práv a základných slobôd podľa dohovoru (m. m. II. ÚS 42/00, II. ÚS 28/06, III. ÚS 278/06, IV. ÚS 17/09).

Ústavný súd taktiež v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (m. m. I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00) zdôrazňuje, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani oprávnenie „každého“, aby na základe jeho návrhu (podnetu) bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu voči označeným osobám. Takéto základné

právo „každého“ nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku a ani v zákone o prokuratúre (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00).

Orgány činné v trestnom konaní sú povinné trestné oznámenie oznamovateľa trestného činu riadne prešetriť a rozhodnúť o ňom. To sa vo veci sťažovateľa aj stalo. Jeho trestné oznámenie bolo odmietnuté uznesením sekcie kontroly a inšpekčnej služby sp. zn. ČVS: SKIS-311/IS-4-SV-2007 zo 16. januára 2008, pričom z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že skutková podstata prečinu porušovania domovej slobody predpokladá úmysel, ktorý v postupe vyšetrovateľa chýba, preto jeho konaním neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody. Uvedený záver odôvodňuje sekcia kontroly a inšpekčnej služby takto:

„Z úradného záznamu vyšetrovateľa PZ ÚJKP OR PZ vo Vranove nad Topľou zo dňa 9. 8. 2007 pod sp. zn. ČVS: ORP-46/OdV-VT-2007 vyplýva, že dňa 9. 8. 2007 v súvislosti s vyšetrovaním trestnej veci, v ktorej vystupuje ako svedok poškodený MUDr. J. K., vykonal previerku k zisteniu pobytu poškodeného jak na adrese..., tak aj na adrese v obci T., kde na zvonenie nikto neotváral a zároveň ho aj telefonicky kontaktoval, avšak s negatívnym výsledkom. Previerky k zisteniu pobytu poškodeného MUDr. J. K. vykonal z dôvodu urýchlenia trestného konania, nakoľko poškodený bol predvolaný k úkonom trestného konania s uložením zásielky na pošte, ktoré nepreberal.

Ďalej bolo zistené, že vyšetrovateľ PZ ÚJKP OR PZ vo Vranove nad Topľou uznesením zo dňa 29. 11. 2007 pod sp. zn. ČVS: ORP-46/OdV-VT-2007 podľa § 228 ods. 2 písm. a/ Trestného poriadku trestné stíhanie prerušil, lebo nebolo možné pre neprítomnosť svedka vec náležite objasniť. Proti tomuto uzneseniu MUDr. J. K. prostredníctvom splnomocnenkyne JUDr. I. R. podal sťažnosť, ktorú odôvodňovala aj tým, že MUDr. K. všetky listinné zásielky preberá a reaguje na ich obsah. Prokurátor Vojenskej obvodnej prokuratúry v Prešove dňa 21. 12. 2007 pod sp. zn. OPv 251/05 podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku túto sťažnosť zamietol ako nie dôvodnú, ktorú odôvodnil aj tým, že vyšetrovateľ OR PZ v snahe zabezpečiť prítomnosť poškodeného na úkonoch trestného konania vyvíjal aktivitu, keď sa osobne dostavil do miesta trvalého bydliska a prechodného

bydliska poškodeného a zároveň ho aj telefonicky kontaktoval, avšak s negatívnym výsledkom.

Skutková podstata prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa predpokladá také konanie zo strany páchatel'a, ktorý v postavení verejného činiteľa úmyselne vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, pričom páchatel' tak koná v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. “

Následne bola uznesením vojenskej obvodnej prokuratúry sp. zn. 0 Pn 505/97 z 29. februára 2008 zamietnutá sťažovateľova sťažnosť proti označenému uzneseniu sekcie kontroly a inšpekčnej služby ako nedôvodná, pričom z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že prokurátor vojenskej obvodnej prokuratúry bol toho názoru, že v prípade konania vyšetrovateľa boli splnené podmienky okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu uvedené v § 28 Trestného zákona, pretože previerku s cieľom zistenia pobytu sťažovateľa, ktorú vykonával vyšetrovateľ (aj na inej adrese, kde by sa sťažovateľ mohol zdržiavať), bolo potrebné vykonať z dôvodu urýchlenia trestného konania v trestnej veci, v ktorej sťažovateľ vystupuje ako svedok – poškodený (sťažovateľ bol predvolávaný na úkony trestného konania, zásielky si však na pošte nepreberal; neúspešné bolo aj telefonické kontaktovanie sa so sťažovateľom). Na oba tieto právne názory sa odvolala a stotožnila sa s nimi aj vyššia vojenská prokuratúra (potom, ako generálna prokuratúra zrušila jej uznesenie sp. zn. Vn 74/08 z 13. júna 2008 ako nezákonné) v prípise sp. zn. Vn 74/08 z 19. septembra 2008, ktorým vyhodnotila podnet sťažovateľa na preskúmanie postupu prokurátora vojenskej obvodovej prokuratúry ako nedôvodný.

Generálna prokuratúra v napadnutom prípise uviedla:

„Zo zadokumentovaného spisového materiálu jednoznačne vyplýva tá skutočnosť, že vyšetrovateľ mjr. Ing. J. M. vnikol do dvora rodinného domu oznamovateľa. Motívom konania však nebolo spôsobenie škody inému alebo zadováženie prospechu, len snaha o ukončenie vyšetrovania.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať i na ust. § 10 ods. 2 Tr. zák., kde je zakotvená výnimka z formálneho chápania kategorizácie trestných činov. Podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti,

za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Preskúmaním na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu konštatujem, že som nezistil v konaní vyšetrovateľa MV SR SKIS, prokurátora VOP Prešov a tiež ani v postupe prokurátorky VVP Trenčín žiadne pochybenia, pričom sa stotožňujem s rozhodnutím vyšetrovateľa MV SR SKIS zo dňa 16. 01. 2008 sp. zn. ČVS: SKIS-311/IS-4-SV-2007, ktorým odmietol vec podozrenia z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. Taktiež sa stotožňujem s rozhodnutím prokurátora VOP Prešov sp. zn. OPn 505/2008, ktorý dňa 29. 02. 2008 zamietol Vašu sťažnosť proti predmetnému uzneseniu, hoci o jeho argumentácii ohľadne okolností vylučujúcich protiprávnosť podľa ust. § 28 Tr. zák. je možné polemizovať, avšak skôr mám za to, že na konkrétne konanie vyšetrovateľa v celom rozsahu platí argumentácia uvedená v ust. § 10 ods. 2 Tr. zák. “

Z uvedeného vyplýva, že generálna prokuratúra sa podaním sťažovateľa riadne zaoberala a rozhodla o ňom, pričom právny názor, na ktorom je založený jej prípis sp. zn. HPt 52/08 zo 7. septembra 2009, je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný, a preto ním nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že odôvodnenie označeného prípisu vzhľadom na okolnosti a podstatu posudzovaného prípadu [právne posúdenie, či v danom prípade mohlo dôjsť postupom vyšetrovateľa k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona, ako aj skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona] je výstižné a plne akceptovateľné tak z hľadiska Trestného zákona, ako aj ústavy.

Ústavný súd v tejto súvislosti aj v nadväznosti na svoju konštantnú judikatúru zdôrazňuje, že ak orgány činné v trestnom konaní v danom prípade po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľa, nemohli porušiť jeho zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá

právny nárok a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu (v prípade sťažovateľa) bolo vyhovené. Ak vykonané dôkazy, resp. zistenia orgánov činných v trestnom konaní nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný orgán činný v trestnom konaní začať konať alebo pokračovať v konaní, prípadne nariadiť, aby sa trestné konanie začalo alebo v ňom pokračovalo. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (m. m. napr. II. ÚS 88/99).

K porušeniu základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a v nadväznosti na to aj k porušeniu ďalších práv sťažovateľa, t. j. základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 21 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru, generálnou prokuratúrou by teda mohlo dôjsť len v prípade, ak by táto nevenovala jeho opakovanému podnetu náležitú pozornosť, čo sa však v okolnostiach daného prípadu nestalo.

Tieto skutočnosti viedli ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa k záveru, že je zjavne neopodstatnená, a to v celom rozsahu namietaného porušenia označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z toho dôvodu odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2009